

A 12. a osztály méltatása

„A hangos, vidám és hálás osztályomnak”

A 12.a osztály 2011-ben kezdte kalandos pályafutását iskolánkban. A 34 diák akkoriban vidám és jó kedélyű társaságként nagy lelkesedéssel és szorgalommal vágott neki a tanulásnak. Ketten közülük időközben máshol folytatták tanulmányaikat.

Az osztálynak nemhogy hátrányává, hanem inkább előnyévé vált, hogy az évek során három osztályfőnök is segítette a tanulók munkáját. / Skonc Erzsébet, Czirjárné Mándity Ivett, Fritzné Terbe Krisztina / Ez a helyzet egy igazán jól működő kis osztállyá kovácsolta őket.

Milyenek ők?

Hangosak és vidámak, mindig tetre készek, komolyan veszik a számukra lényeges feladatokat. Kiváló közösségként működnek, ha kell a másíknak jóban-rosszban segítenek. Nagyon szeretnek osztályként játszani, hálásak bármilyen közös programért, és ezt mindig meg is köszönik. Néha nehéz köztük szóhoz jutni, gyakran előfordul, hogy túl sokan szeretnének egyszerre valamiről véleményt mondani. Sokszor az iskola földszintjéről lehet hallani, merre tartózkodnak az osztály fiú tagjai. A csend az osztályt messziről elkerüli.

Sok szép helyen fordultak meg a gyerekek a nyolc év alatt. Ötödik osztályban erdei táborban jártak Visegrádon, ahol hangos szirénára keltek a faházaikban, és elmondásuk szerint a „bésekkel” rivalizáltak. Többnapos kirándulásra hatodik osztályban Tatára míg 7. osztályban Esztergomba utaztak.

Néhány kedves szülő segítségével szerveződött nyolcadikban az első kirándulásuk a mostani osztályfőnökükkel Fritzné Terbe Krisztinával. A Révfülöpi Campingben töltöttek néhány napot, ahol felejthetetlen élményben, az első közös balatoni fürdőzésben volt részük. Ekkor ismerkedtek meg a kedvenc buszos bácsijukkal, Péterrel.

A következő tanévben a csattogó-völgyi erdei iskolában töltöttek néhány napot. Ki ne emlékezne a bátorságpróbára, a Shakespeare-színházra, a gyógyteakóstolásra, az elkártyázott fabatkákra és a rengeteg Nutellára.

10. osztályban Erdélyben, Torockón is jártak, ahol az osztály a szép élmények átélése mellett kicsit „hányattatott” sorsú napokat élt meg. Sajnos egy komolyabb vírus fertőzte meg az osztályt, amit Deminger tanárnő és Oláh Lajos tanár úr éjszakai ügyeleteivel vészeltek át.

11. osztályban Leányfalura kirándultak, ahol már a főzést is ők oldották meg. Sem a paprikás krumpli sem a chilis bab nem jelentett problémát az osztály szakácsainak.

Az osztály többször is járt külföldön:

Utolsó kirándulásukon Bécsbe utaztak, ahol a Prátertől a Schönbrunni kastélyig rengeteg helyre látogattak el, és már ott kiosztották a Harry Potter-es „szalagavató tánc” szereposztását.

Regensburgban, a gimnázium partneriskolájánál is jártak az osztályból diákok, ahol olyan német diákok családjainál voltak elszállásolva, akiket előző évben már ők vendégül láttak Szigetszentmiklósön.

Iskolai élményeik közt szívesen emlékeznek vissza a mesehősös gilicebálra, a BKTN-es előadásokra és kézműves foglalkozásokra, a jósdás és táncos farsangokra, a teaházra, amit ők

szerveztek és örültek akkoriban, hogy egy-két órától így elkéredzkedhetnek. Szívesen gondolnak vissza a reneszánsz korszakából származó ruhákra és a reggelire, amit kilencedikben a 10. osztálynak készítettek. Nagy lelkesedéssel gyakorolták a bemutatón is nagy sikert aratott „erdélyi forgatóst”, amelynek próbái még összetartóbbá és jobb közösséggé formálták az osztályt. Sok-sok színházi látogatáson vettek részt a Kolibri Színházban, és utána útközben hazafelé szinte mindig ragaszkodtak egy megállóhoz egy gyorsétteremben. 10.-ben bevezették a fürdőlátogatást, ami a következő években már hagyománnyá vált. Nagyon sok gyakorlás és készülés előzte meg a szalagavató táncukat is, amit igazán profi módon mutattak be a Városi Sportcsarnokban.

Együtt voltak a kalandpályán, a korcsolyapályán, a karácsonyi vásárban, a szabadulósobában, a paintball pályán, a strandon és még egy Fradi-meccsen is.

Ebből az osztályból négyen is segítették technikusai munkájukkal az iskolai rendezvények lebonyolítását. Nagy elismerés jár ezért nekik, hiszen egyáltalán nem könnyű feladat minden alkalommal megfelelni a tanárok, a diákok és a szülők elvárásainak.

Az osztályból ketten is évekig vezető szerepet vállaltak a DÖK munkájában, és szervezték az iskola diákéletét.

A nyolc év élményei, feladatai, közös programjai is nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy mind egyenként mind közösségként érett és felelősségteljes, küzdő szellemű, nyitott felnőttekké váljanak. Ezt a nyolc év alatt szerzett eredmények is mutatják. Az idegen nyelvek iránti elkötelezettségükről is tanúskodnak nyelvvizsgaeredményeik. Az osztályból német nyelvből harmincan szereztek középfokú és öten felsőfokú nyelvvizsgát. A második idegen nyelvből, angolból 26 diák tett sikeres középfokú nyelvvizsgát. Így az osztályban 61 nyelvvizsga született. A 12. év végén az osztály fele kitűnő és jeles eredménnyel zárta tanulmányait. Majd ezt követte az érettségi vizsga, amelynek az osztályátlaga 4,8 lett!!!!

Az osztály büszkélkedhet három OKTV döntős eredménnyel is, és ketten az osztályból nyolc évig kitűnők voltak. Az évek során a gyerekek sok-sok tanulmányi versenyen is részt vettek, amelyek sikeressége mögött mindig ott volt szaktanáraik lelkiismeretes felkészítőmunkája is.

És végül, de nem utolsó sorban a sikeres és élményekben gazdag évekhez nagyban hozzájárultak az osztály tagjainak szülei is. Nem volt olyan szülői értekezlet, ahol sokáig tartott volna megbeszélni, hogy ki vállal három tálca sütit vagy néhány tombolaajándékot. Egy szülőt idézve: „Nem hiszem, hogy lett volna olyan 8 év alatt, amire ne ugrottunk volna elsőre, mert ezért az iskoláért BÁRMIT megtett volna bármelyikünk.”

A fent felsorolt rendezvényeket, ünnepségeket, vizsgákat, fellépéseket az ő segítő munkájukkal és támogatásukkal sikerült igazán színvonalasan megvalósítani. Ezért nagy köszönet és hála jár nekik!!!!

Fritzné Terbe Krisztina
osztályfőnök

Kedves Tanárok, Szülők, Diáktársak, Jelenlévők!

2845 nappal ezelőtt, az aulában, 34 hangyás izgága zsibongó kisgyerek meglátta egymást, mit se tudva mi vár rájuk. Kiabálás, suttogás, nevetés, sírás, tanulás, bulizás, barátság, szerelem. Mondanom sem kell, hogy a tanárok nem voltak felkészülve erre a csapatra.

Elvileg itt nőttünk fel, és itt lettünk érettek, de én azért a másodikat megkérdőjelezném. Ha mi ott voltunk valahol, ott megszűnt a csend és felerősödött a zshivaj. Még jó hogy az érettségi nem méri az érettségi szintünket, különben újrakezdehetnénk ezt a nyolc évet, habár lehet ezt nem bánnánk.

Újra elmennék Skonc tanárnővel Visegrádra:rendeznénk színdarabot, szirénára kelnék reggel, és 9kor már mélyen aludnánk.

Újra megcsillogtatnánk ének és tánc tudásunkat a művesten, és gyakorlás nélkül is mindenki tudná, hogy Isztambul vágyam nálad lenni bitangul.

Újra dachból fent maradnánk egész éjjel Esztergomban, és innánk a dugi energiáit, mert hát az volt a menő.

Újra átelnék az osztály életének nagy fordulópontját, ami nem áprilisi tréfa volt. Fritzné Tanárnőt már nem csak német órákon, sőt nem is csak ofő órákon láttuk, hanem a számtalan sulin kívüli programon is. (Aquaworld, Karácsonyi vásár, mozizások, színház, paintball. Ezekről lettünk igazi osztályközösség.)

Újra lennénk kilencedikes gólyák akik a várost járva csinálnak magukból bolondot az iskoláért.

Újra néptáncolnánk tesiórák helyett, és újra elmennék Erdélybe. Újra megmászánk a székeklyövet, és újra hívhatnánk házi orvost az éjszaka közepén.

Újra elbuszoznánk Leányfalura, ahol egy kis chilisbabbal, nosztalgizással és "egyebekkel" zárnánk az évet.

Újra kisgyerekek lehetnénk a Praterben, és macarenáznánk végzős évünket ünnepeelve.

Újra számolnánk a napokat a szalagavatóig, újra maturákká és maturandákká válnánk, majd újra elvarázsolhatnánk a nézőközönséget.

Újraelnék a szalagavató after partyt, hogy most legalább emlékezzünk valamire...

Újraelnék az utolsó heteket, de most ha lehet, inkább nem digitális formában. És újra itt lennénk.

Persze nem csak az élmények és események jutattak el eddig minket, hanem tanáraink is.

Tudjuk, hogy velünk sokszor küzdelmesek voltak a mindennapok. De ők felvették a harcot.

Velünk és értünk.

8 évünk alatt a gimnáziumban számtalan dolgot megtanultunk.

Szép Zsolt Tanárúr megtanította nekünk, hogy ha egy fok van akkor a víz már fagy, Gladkov tanárnőtől megtudtuk, hogy jövő hét szerdán pünkösd hétfő van, Baranyai tanár úr megtanította nekünk, hogy nézni kell az időt, mert egyszer csak meghalunk, Czirjárné tanárnőtől megtudtuk, hogy a nevetés hízlal, Fritzné tanárnőtől pedig megtanultuk mi az a mamucs.

Demminger Kornélia Tanárnővel megtanultuk, hogy énekléssel is meg lehet tanulni németül. (Nur für dich, das hab ich nur für dich getan.)

Cselényi Tünde tanárnő megtanította, hogy tessék velem vitatkozni. Mi ezt, túlságosan is komolyan vettük, mindenkivel és mindig vitatkoztunk. Ez igencsak meghatározta az osztályunk temperamentumát, sokszor nem lehetett minket megkülönböztetni egy zshivásártól vagy egy kocsmától.

Bödő Krisztián tanárúrtól megtanultuk, hogy a felebarátaink az űrben vannak.

A matematika eredményeink exponenciálisan nőttek csak, mint a pogácsa ára a büfében, ezt Kozma-Renge, Szerticsné, Herbayné és Kaszta Beáta tanárnőknek köszönhetjük.

A 8 év alatt mi is fejlődöttünk, okosak, értelmesek és mindent tudóak lettünk.

Sári megtanulta, hogy süt a hold és hogy mi az az S, Lipi megtanulta mi az a keresztmetszet, Brigi megtanulta hogy a secundum az másodperc, Levi megtudta, hogy a tejföl sajtból van, Dorka megtanulta, hogyha hétfő van akkor kell a kabátja, Armand megtanulta hogy a magnézium nem fém, hanem pezsgőtabletta, Kamilla megtudta hogy Január péntek-e, Tomi megtanulta, hogy van egy hegy nélküli vonalzója, Potoniec Zsófi megtanulta, hogy van a jövőidő múltideje pedig megtanultam hogy a speckó az speciális.

Mi azt hittük, nekünk lesz megterhelő a batyi, de a szüleinknek ez sokkal nagyobb kihívás lehetett.

Köszönjük az állandó támogatást, biztatást és segítséget, mert nélkületek nem ment volna. Végigültétek az előadásainkat, vigyáztatok ránk az osztálykirándulásokon, sütikkel támogattátok a teaházat és a karácsonyi vásárt, festettétek a termeinket, ti mindig biztos pont voltatok az életünkben. Köszönünk mindent.

Elmondhatjuk hogy eredményekben gazdag életünk volt az iskolában. Megtanultunk osztály teremben focizni amivel csak úgy repül az idő, mármint tényleg, mert az óra a földön landolt. Művészi rajzokkal díszítettük a padokat. Ajtókat szereltünk fel és le, padokat cipeltünk az iskolán keresztül. Meg persze a szokásos dolgok, mint a nyelvvizsgák vagy az érettségik. Ha egy osztálynak 2 nyelvtanár osztályfőnöke van, az ahhoz vezet, hogy most 32en ballagunk, 61 nyelvvizsgával. Szerintem még mi sem fogtuk fel, hogy ez mit jelent. Ahogy azt sem, hogy végre leérettségiztünk, hisz évek óta erre készülünk. De azt bizton állíthatjuk, hogy a tanáraink kitartása és biztatása nélkül nem lett volna 4,85-ös az átlagunk.

Osztályfőnök? Osztályanyu? Egy bizalmas a tanárok között? Nem tudom, melyik a legtalálhatóbb szó az ő sokszínűségére. Azt se tudom, hogy köszönjem meg neki mindazt, amit az évek során kaptunk tőle. Szeretetet, támaszt, bizalmat, de ha kellett leszidást, óva intést. De mindenben ott volt a törődése. Bár osztályfőnök volt, de inkább az osztályközösség oszlopos tagjává vált. Nem csak a német nyelvhez értett, ő mindannyiunk nyelvén értett. Tudta, kihez hogy forduljon, és mikor mit kell mondani. Ő tett minket igazi, összetartó osztállyá, ezért tőle a legnehezebb a búcsú. Tőle talán nem is tudunk igazán búcsút venni. Fritzné Tanárnő, Danke sehr!

És ha megkérdezik később, milyenek voltak a gimis éveink, elmondhatjuk, hogy felejthetetlenek, küzdelmesek, megismételhetetlenek, teljesek. Hála minden jóért és rosszért ami itt történt, mindenért, ami azzá alakított minket akik most vagyunk. Mostantól egy tabló leszünk a falon. Majd jön az utánpótlás, egy új zsebongó osztály a maguk töretlen szókimondó jellemükkel, és néhányukban talán visszaköszön a néhai 12.a. Köszö Batyi, most kirepülünk!